

INTRODUCCIÓ A LA SETMANA SANTA

Estimada junta de l'Associació de Confraries, estimats i estimades confreres, estimats i estimades tots:

Dimecres dia 26 de febrer de 2020, aquí devora, dins aquesta ermosa església del Convent plena de gom a gom, ens posàvem la cendra per començar una Quaresma normal. És cert que havíem sentit parlar d'un virus a la Xina. No era el primer. També sabíem que hi havia un brot a Itàlia. Però per res pensàvem lo que ens esperava.

La nit del 14 de març, el senyor president del Govern ens gelava la sang a tots: anunciava una cosa que no havíem vist mai. Un confinament domiciliari de tot el país. Aquella Quaresma que havíem començat just 17 dies abans, ja no va ser una Quaresma normal, sinó que es va convertir en una Quaresma Quaresma. En una Quaresma de veritat.

Visquérem la Setmana Santa amb un esperit molt alt. Tots ens donàvem ànim per les xarxes i relativitzàvem el fet d'un any excepcional. Ens dèiem: l'any que ve en tendrem més ganes. Mai esperàvem que enguany, encara estaríem a les mateixes.

Record el moment més dur: el Divendres Sant. El divendres és especial aquí. A Manacor el Sant Crist és el Sant Crist. El capvespre, després de la celebració a porta tancada, sense ni tan sols haver despenjat el Sant Crist de la seva creu. Els que ens havíem vestit per la celebració (en Joan Francesc Cortès, En Miquel Àngel Riera i jo), tres devots del Sant Crist fins a l'arrel, quan entràrem a la sagristia, no parlàrem i férem bromes com de costum. Si haguéssim parlat s'hagués romput la veu. Tots tres teníem els ulls lluents amb la llàgrima a punt de botar. Senzillament, cada u al seu lloc, en silenci, mirant a la paret, ens vàrem llevar els ornaments litúrgics i ens acomiadàrem sòbriament. L'any passat, les possibilitats eren nul·les, però el sentiment i l'esperit estaven en lo més alt.

La passada Setmana Santa no va ser perillosa. Era un parèntesi puntual, un any que no havíem pogut. L'efecte va ser segurament més positiu que negatiu. Tots ens reafirmàrem en el nostre compromís.

La Setmana Santa d'enguany, és més perillosa. Això no acaba mai. Els ànims ens decauen. Enguany és la Setmana Santa de la resistència. Enguany l'esperit espontani que ens movia l'any passat ha de ser substituït per la força de voluntat, per l'afirmació del compromís, per la renovació de la nostra militància. Els pocs actes que enguany podem fer, han de servir per ajudar-nos uns als altres a seguir endavant, a no caure en el desànim, a no caure en l'oblit.

Per aquest motiu, vull dedicar aquesta ocasió que m'heu donat per parlar-vos per refrescar la memòria de lo gran que és allò que feim cada any. Només he viscut una Setmana Santa entre vosaltres. La meva visió és molt parcial i poc assentada. Però és lo que tenc i puc compartir.

No oblideu, confreres, la il·lusió de la presentació del programa, cada any amb una nova imatge que ens és una incògnita fins que la veim.

No oblideu la il·lusió i la trobada de l'Acte Inaugural, aquí, dins l'església del Convent.

No oblideu la plaça de Sa Torre, el pati de Crist Rei i la plaça de sa Bassa replenes de gent, sobretot de nins i nines amb els seus rams i paumes del matí del Dia del Ram.

La nit del Ram, vaig quedar impressionat per la sobrietat i el recolliment de la Processó de Crist Rei. Vaig quedar frapat en aquella baixada del carrer Verònica. Una persona cada 60 cm, tota la baixada. Gent seriosa, en silenci, deixats prendre per el to greu de la processó que els mostrava que estàvem presenciant la memòria d'un gran esdeveniment. Com a nota graciosa, les portes de les cases dels germans musulmans, obertes quatre dits, només deixaven veure la lluentor dels ulls. Quatre parells d'ulls escalonats: el pare, la mare, i els infants, cada un a la seva altura. Ni ells podien evitar la mescla de curiositat i corprement que els provocava la processó.

El vespre del Dimarts Sant. La sobrietat de la Processó del Silenci travessant Manacor vell. El silenci subratllat pel toc lent de n'Eloi i embellit i enduit a lo sublim pel cant d'Ars Antiqua. És una processó on no hi som tots, només hi som els qui ho sentim de veritat. I vaja si ho sentim!!!

No oblideu aquell exercici de camaraderia que és l'anar a cercar els carros del Jordi des Racó. Aquella processó un poc grotesca i graciosa d'esquelets que puguen cap als Dolors pels carrers principals del poble. L'estampa és com treta d'una pel·lícula d'en Fellini. Però la nostra Setmana Santa també té moments divertits que en formen part.

La Processó de la Sang, fent present Jesucrist a la creu pels carrers quadriculats de Baix des Cós. La que més em recorda les lectures del dia de l'exaltació de la Santa Creu. Sant Joan ens conta com Jesús va ser penjat a una creu damunt un turó, exalçat i glorificat entre el cel i la terra perquè tothom el pugui mirar, i tots els qui mirin i creguin, siguin salvats. No oblidem aquest servei i aquesta bellesa. No oblidem el fet de que un patrimoni de tants de segles, encara surti al carrer i segueixi fent la mateixa funció per la que va ser creat.

I el divendres. El Sant Crist. Aquesta figura bellament obrada per mans humanes. En ell mateix no és res més. Però aquesta sagrada figura que durant segles ha rebut les llàgrimes, els laments, els desigs, les alegries, les esperances, els goigs de tants i tants de manacorins. I que tantes vegades ha fet arribar fins a ells esperança, fortalesa, llum... I en alguns casos, fins i tot, remei efectiu. El 2019, la única Setmana Santa que he passat entre voltros, el temps no acompanyava gens. Feia una ventada que no feia estar de res. Vaig quedar impressionat quan, en sortir de l'Església, vaig veure plenes les grades que s'havien instal·lat a la plaça del Cós. Tanta gent desafiant la meteorologia per no perdre's aquest acte central: la sortida de l'estimada sagrada figura. No en parlem dels carrers de Manacor Vell: llums fora de les cases, domassos, cases obertes per adornar el pas del Sant Crist, les capelles decorades de Sant Francesc i la Caritat. No oblideu, confreres, la grandesa de lo que farà dos anys que no feim.

I la culminació en la festa del renaixement de la naturalesa en la primavera, i de la victòria de Jesucrist sobre el mal i la mort. L'Església plena de gom a gom. La Processó de l'Encontre, poc ordenada, un festival de gent i famílies amb nins que omplen sa Bassa per celebrar La Vida, que ha vençut la mort.

Germans i germanes confreres: No oblideu, que el vostre ànim no decaigui. Enguany és l'any de la resistència. Participau dels actes sobretot per recordar-nos uns als altres que això passarà i hi tornarem. Voluntat, força, resistència. Així com a Pasqua la vida venç la mort. El nostre esperit vencerà la dificultat. Visca la Setmana Santa!!! Visca Manacor!!!!

Mn. Antoni Amorós Terrassa
Rector de Manacor